

Les altres esglésies

A la «Festa Gran» de la Gent gran de l'Espial de Mollet, celebrada del 6 al 10 d'octubre, hi hagué una novetat que fou rebuda amb «opinions dividides»: mentre que a alguns assistents els agradà, i fins i tot els agradà molt, altres varen ser de l'opinió contrària. En vaig trobar un que sortí del local «perquè no ho podia resistir...».

Estic parlant del grup «Ressó», dirigit per en Josep Meseguer, de Barcelona, i format per cantors evangèlics o sigui, protestants.

La seva música «goodspell» estava basada majorment sobre lletres de l'Evangeli. Recordo una cançó sobre l'amor segons la carta de Sant Pau als corintis, i una altra sobre el tema emotiu del fill pròdig que torna a la casa del Pare, que podríem acceptar sense reserves.

Tinguem present també que, no fa pas tants anys, cantar a l'església només ho veiem en el cinema, quan sortia alguna cerimònia religiosa dels protestants. Avui, a la Missa, se'ns convida a cantar i se'ns insisteix si no ho fem, o ens hi atrevim amb veu massa baixa...

Aquestes consideracions m'han donat peu per al tema que voldria tractar avui: el de les «altres» esglésies que tenim a Mollet, a part de la catòlica.

Els evangelistes

Quan anava als Col·legis Nous —i d'això ja fa més de cinquanta anys!— en passar llista per ordre alfabètic, el mestre ens cridava: Aldabó —Aliquer — Armadans... El tal Aldabó, o la seva família, eren i suposo que segueixen essent protestants i, més concretament, evangelistes.

Al carrer de Fèlix Ferran, al número 40, hi ha una porta metàl·lica, generalment tancada, amb la inscripció següent: «Capilla Evangélica».

Cerco al diccionari i trobo: EVANGELISME. Esperit reformador de les esglésies protestants,

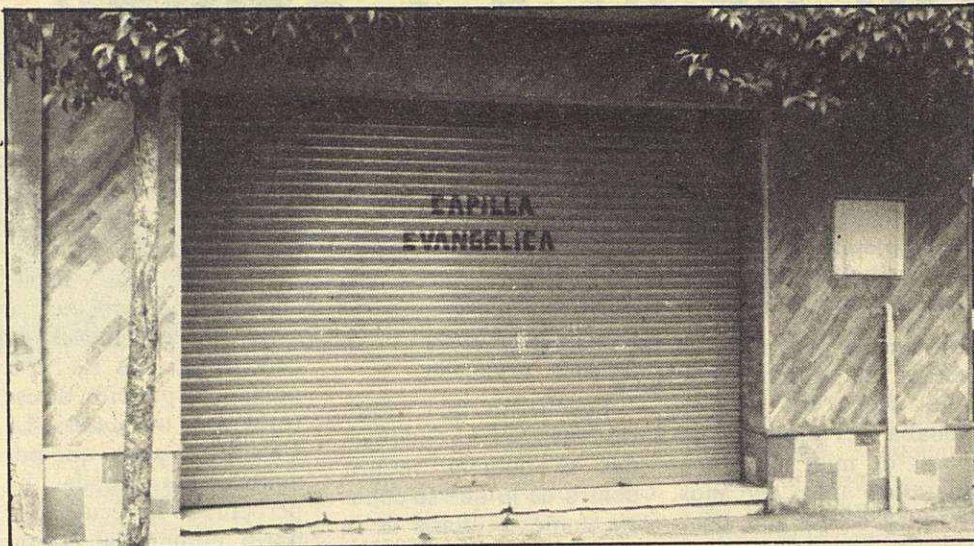
dissidents o cismàtiques, separades de la comunió catòlica, que solen donar-se a elles mateixes el qualificatiu d'evangèliques. I també, EVANGELICA — Es diu particularment d'una secta formada per la fusió dels cultes luterà i calvinista.

Amb ànim d'aclarir una mica més l'escueta explicació del diccionari, m'he dirigit a l'església evangèlica de Mollet, amb la triple finalitat de saber qui i quan es fundava aquesta branca del protestantisme, i en què coincidim i diferim d'ella els que professem la religió catòlica. De les informacions que amablement em faciliten, puc resumir-ne el que segueix:

L'església evangèlica, si es sent lligada a la Reforma protestant, és també descendent de tots aquells que aixecaren la veu per tal de tornar a les fonts del cristianisme, Calvino des de la Universitat de París, i Lutero des de la seva abadia a Esfurt i, més tard, al castell de Wartburg (Saxònia).

La reforma o protestantisme durà ben poc a Espanya, ja que la foguera taparia moltes boques. La Constitució de Cadis de 1812, a l'abolir la Inquisició, obriria nous aires a la fe evangèlica.

L'any 1869 funciona ja una «sala evangèlica» i l'any següent, una escola i una altra església, a Gràcia. El 1871, una nova comunitat evangèlica obria les seves portes a Barcelona, i s'estendria els anys següents pel Poble Nou, Clot, Rubí, Sant Cugat, Montcada, Santa Perpètua i Mollet. El 1965, s'inauguraria el local del carrer Fèlix Ferran, essent la germana Sara Aldabó

la que conserva encara testimoni dels començaments a Mollet de la Fe evangèlica, basada en els principis següents:

1. — La soberania i la gràcia de Déu Pare, Déu fill i Déu Esperit Sant en la creació, la providència, la revelació, la redenció i el judici final.

2. — La divina inspiració de la Sagrada Escriptura en els seus documents originals i, per tant, la seva credibilitat total i suprema autoritat en allò que atany a la fe i la conducta.

3. — La pecaminositat universal i la culpa de l'home caigut, que atreuen l'ira de Déu i la condemna.

4. — El sacrifici del Fill de Déu encarnat, únic fonament de la redenció de la culpa i del poder del pecat, així com de les seves conseqüències eternes.

5. — La justificació del pecador solament per la gràcia de Déu, per mitjà de la fe en Crist crucificat i ressuscitat d'entre els morts.

6. — L'obra de Déu, l'Esperit Sant que il·lumina, regenera, roman en el creient i el santifica.

7. — El sacerdocí de tots els criats que, en la unitat de l'Esperit Sant, formen l'Església universal, i

8. — L'esperança del retorn visible de nostre Senyor Jesucrist en poder i glòria, la resurrecció dels morts i la consumació del regne de Déu.

Els «Testigos de Jehová»

No fa gaire, al carrer Paludàries (abans Pere Colom Ventura) hi havia el rètol i l'entrada dels «Testigos de Jehová». Em va sorprendre no veure'l, i fins i tot vaig pensar si haurien desaparegut.

No era així: vaig topar-me, no fa massa, al Parc de Can Mulà, amb una senyora jove, acompanyada d'una nena, que em deturava per parlar-me en nom d'aquesta secta, i que em va oferir un parell d'opuscles amb la recomanació que els llegís. I

em va dir que s'havien traslladat al carrer Doctor Fleming, a continuació del pati de l'escola «Nicolás Longarón».

Cap allà me n'he anat, amb la mateixa pretensió de saber detalls concrets sobre la fundació d'aquesta secta. Un cartell diu: «Salón del Reino de los Testigos Cristianos de Jehová».

Pujo les escales del pis i em reben quatre o cinc persones —una de les quals coneixia— i de la publicació que m'entreguen n'extrec el que segueix:

«Hacia 1870 Charles T. Russell y algunos de sus amigos en Pensilvania (Estados Unidos) comenzaron un estudio riguroso de la Biblia, respecto a la vuelta de Cristo. Ello marcó el comienzo de las actividades de los Testigos de Jehová».

Los que componían aquel grupo llegaron a comprender que la doctrina de la Trinidad no es bíblica. Y que el alma no es inmortal: la esperanza de los muertos es la resurrección, y el castigo de los inicuos no arrepentidos no es el tormento eterno, sino la destrucción total.

En julio de 1879 Russell empezó a publicar «La Torre del Vigía de Sión» (llamada ahora «La Atalaya») y determinó que la predicación que efectuaban los Estudiantes de la Biblia debía depender completamente de aportaciones voluntarias.

Estos estudiantes se reunían en clases o congregaciones hasta tres veces por semana y, con regularidad, elegían a ancianos entre hombres responsables, para que supervisarán sus actividades espirituales.

En 1884, la sociedad «Sion's Watch Tower Tract» se constituyó en Pensilvania como corporación no lucrativa. Charles T. Russell fue elegida presidente, extendiéndose la obra a principios de 1880 hasta Cadanà e Inglaterra. En 1891 Russell hizo una gira por Europa y Oriente Medio y, a principios de este siglo se establecieron oficinas de la Sociedad en Gran Bretaña, Alemania y Australia.

En 1909 se mudarían las oficinas centrales a Nueva York y, en 1914, se formó en Londres la Asociación Internacional de los Estudiantes de la Biblia. Actualmente existen unas 70 Asociaciones y Corporaciones legales en muchos países, todas ellas filantrópicas y apoyadas por contribuciones y trabajadores voluntarios.

Charles Tazé Russell murió en 1916 sucediéndole su hijo, Charles F. Russell.

FLORS ARMADANS

FLORISTERIA - INVERNADERO

ARA ESTEM A BERENGUER III, 25

GRAN SURTIDO DE PLANTAS
NATURALES, ARTIFICIALES,
CENTROS, ETC.

J. Pugès

Motocultors
Motoaixades
Motobombes
Tallagespa
Polvorització
Motoserres
Reparació

Anselm Clavé, 11

Tel. 570 06 48

08100 MOLLET DEL VALLES

Servei de reparació:

Núria, 16 - MARTORELLES